

Obregón, homenatge per fi

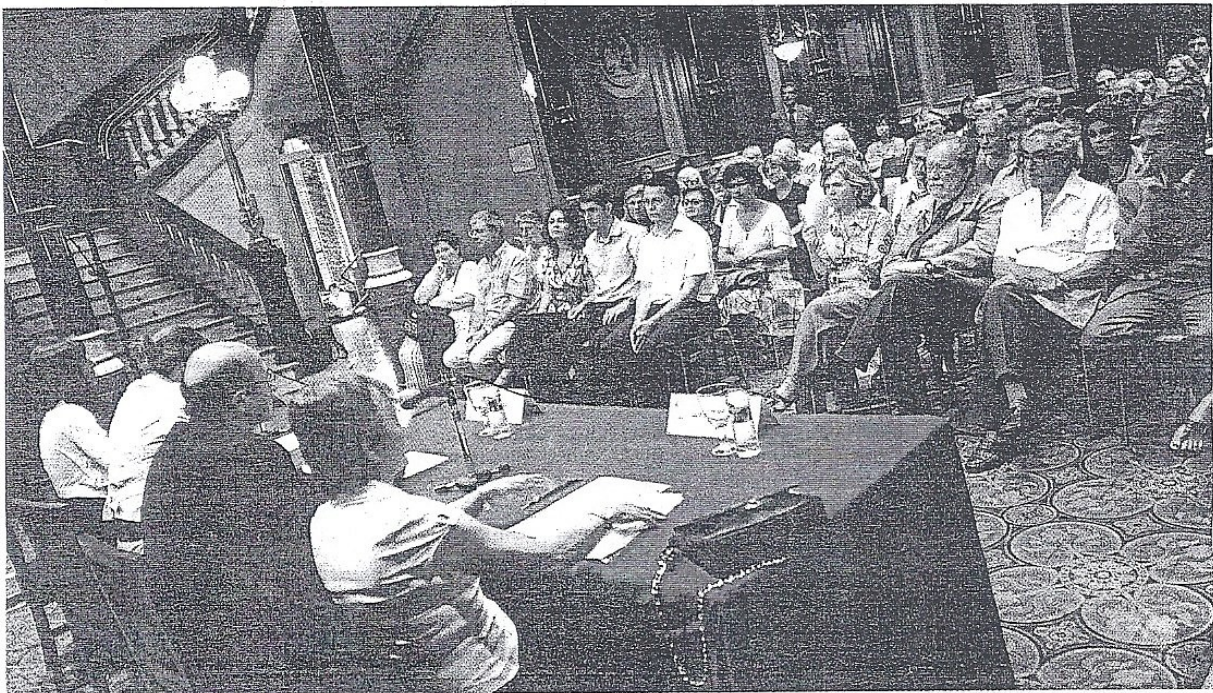
Finalment, el Col·legi d'Advocats ha dedicat un gest, públic i solemne, a honrar la memòria del lletrat Carlos Obregón, a qui en el seu dia va sancionar injustament. Va ser dilluns 30, al noble saló de columnes, en un acte dens de xafegor ambiental i emocional que va presidir la degana, Sílvia Giménez-Salinas, i que va comptar amb l'assistència d'un centenar de familiars i amics

Text: Víctor Saura Foto: Ivan G. Costa

Han hagut de passar deu anys des de la mort del lletrat (maig del 1998) i vint des que al setembre del 1988 el Col·legi va imposar una sanció insòlita, inversemblant i forassenyada a Obregón, una suspensió de deu anys en l'exercici de la professió de la qual es va assabentar per la premsa i que, si bé només va ser efectiva durant dos anys i mig (al desembre de 1990 va ser revocada pel TSJC), va tenir un efecte devastador per a ell, per a la seva família, per als seus col·laboradors i per als seus clients. Obregón va haver de tancar un despatx de 400 metres quadrats situat a la ronda de Sant Pere de Barcelona i va patir una hemorràgia cerebral de la qual mai més no es va acabar de refer.

L'acte també va comptar amb l'assistència de dos exdegans, Josep Maria Antràs i Lluís del Castillo, i l'adhesió d'un tercer, Eugeni Gay. Precisament, Antràs era el degà d'aquella junta que va sotmetre Obregón al pacte de la fam, una junta que es va equivocar, que va creure que els dolents eren els bons i el bo el dolent. Per això, mentre ignorava les reiterades denúncies d'Obregón contra la deontologia professional d'alguns il·lustrissims lletrats, no perdonava els mètodes heterodoxos que va emprar per cridar l'atenció, com plantades i vagues de fam, i encara menys l'únic error que realment va cometre, quan va acusar sense proves un col·lega de ser l'investigador del seu segrest.

Perquè Obregón va patir un segrest d'una setmana, a més d'un tret al braç, una denúncia falsa convenientment publicitada, una inspecció tributària salvatge i diverses violacions de despatx, dues amb incendi, durant els anys en què, com a advocat d'un grup de treballadors de Sirsa (una pime que fabricava components per a estufes de gas), va estar intentant demostrar que darrere la descapitalització i el tancament d'aquesta hi havia la llarga i poderosa mà de Javier de

Els assistents escolten la degana del Col·legi, Sílvia Giménez-Salinas, que apareix mig tapada en el tercer lloc de la taula. En primer pla, i també d'esquena, Adela Vázquez.

EL LABORALISTA QUE ES VA ENFRONTAR A LA MÀFIA

■ Nascut a Còrdova el 1933 i arribat a Catalunya de ben petit, Carlos Obregón va participar en la lluita antifranquista com a militant de la federació catalana del PSOE. Després d'exercir molts oficis, va estudiar dret de gran, amb 39 anys es va llicenciar i va obrir un despatx especialitzat en laboral, i amb 47 es va doctorar (foto). Durant la Transició, va exercir d'advocat del PSC-PSOE i de la UGT. L'any 1984, va agafar la representació de 35 treballadors de Sirsa que pledejaven per cobrar la indemnització després del tancament de l'empresa. Allò canviaria la seva vida. Obregón va ser el primer advocat que es va enfrontar als mètodes mafiosos del clan De la Rosa, i en va

sortir escaldat. Amb tot, va poder viure per veure la fulminant caiguda de l'altar social de De la Rosa, abandonat pels de la seva casta arran dels monumentals forats deixats a KIO i Grand Tibidabo i

l'ingrés a la presó. En canvi, no va tenir temps de veure prendre el mateix camí a Piqué Vidal, un dels oponents en l'afer Sirsa la bona reputació del qual suposadament va enllardissar.

Feia deu anys que Adela Vázquez reclamava amb impertinent educació aquest gest institucional

advocada Adela Vázquez, lluitadora infatigable per la restitució de l'honorabilitat del seu marit, feia deu anys que reclamava amb impertinent educació aquest gest institucional, i es pot ben dir que se n'ha sortit, però fins i tot al final ha hagut de batallar perquè no es transvestís en un homenatge a ella, com algú pretenia. El seu discurs va estar atapeït de sentiment i d'agraïment, i descarregat de temptacions revengistes. Va confessar sentir un «alleujament incomplet» i per primer cop aquelles parets van sentir com se li trencava la veu en explicar com havien patit els seus fills les dissorts del pare. Va recordar també les altres víctimes anònimes del mateix botxí, les que mai no tindrien la sort de viure un acte de desgrecge similar, i va rellegir la dedicatòria que Manuel Vázquez Montalbán els va escriure l'any 1994 en un llibre: «A los amigos Obregón, a los que la historia dará la razón». ●

la Rosa, aleshores el rei Mides de les finances espanyoles.

A l'acte de dilluns 30 no hi va haver contricció ni petició de perdó per part del Col·legi, però sí un reconeixement explícit d'aquella equivocació. En el seu discurs, minuciosament escorcollat i retocat

per múltiples ulls i mans fins a arribar al delicat punt d'equilibri en què ningú no se sentís ofès ni ningú estafat, la degana va deixar clar que «ja va sent hora de reconèixer que no tot el que es va fer fa ja molts anys va ser correcte, i que Carlos Obregón mereix ser rein-

tegrat públicament en el seu honor». La seva tasca en defensa dels drets dels seus clients, va subratllar, la «va realitzar amb honeste- dat i valentia, davant de persones i empreses que posteriorment la justícia ja va posar al seu lloc».

La vídua d'Obregón, la també

El Col·legi d'Advocats no demana perdó, però fa un reconeixement explícit de l'error comès fa vint anys